

ת"פ 45103/07/17 - מדינת ישראל נגד עומר פרידמן

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 45103-07-17 מדינת ישראל נ' פרידמן
לפני כבוד השופטת דנה אמיר

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

עומר פרידמן

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד יניב זוסמן

ב"כ הנאשם עו"ד דן באומן

הנאשם בעצמו

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין אני מודיעה כי החלטתי לזכות את הנאשם מביצוע עבירת העלבת עובד ציבור על פי 288 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין") ולהרשיעו ביתר העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

תמצית כתב האישום ועיקר הראיות:

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות של העלבת עובד ציבור לפי סעיף 288 לחוק העונשין, הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין ושימוש בכוח או באיומים למנוע מעצר לפי סעיף 47 (א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח משולב] תשכ"ט-1969.

2. בכתב האישום מפורט כי בתאריך ה- 9.7.16 בשעה 16:30 או בסמוך לכך, בחוף הים מנטה ריי בתל אביב, גלש הנאשם בים. המציל ביקש מהגולשים לצאת מהמים כיוון שהרחצה אסורה. הגולשים ששהו בים יצאו לחוף מלבד הנאשם. מצילים רכובים על אופנועי ים נשלחו לעברו כדי להוציאו מהמים והנאשם התווכח עמם. השוטר סאלח מולא והפקח העירוני עובד סופר הגיעו למקום. השוטר סימן לנאשם לצאת מהים. הנאשם יצא מהים והעליב את השוטר, שהוא עובד ציבור אשר ביצע תפקידו כחוק, באומרו "למה לצאת מהמים יא מזדיין בתחת?". השוטר ביקש מהנאשם להזדהות לאחר שעייב את הנאשם. אז הפריע הנאשם לשוטר בכך שלא מסר לשוטר את פרטיו וחבט בשוטר

עמוד 1

בכתף ימין. הנאשם התנגד למעצרו החוקי בעת שהשוטר ניסה לאזוק אותו ובעט בשוטר באשכיו. רק בעזרת הפקח והמצילים נאזק הנאשם.

המענה לכתב האישום:

3. הנאשם כפר בביצוע העבירות המיוחסות לו. לדבריו, גלש באזור המותר לגלישה, ואין איסור שמוכר לו לגלוש שם. משהתבקש לצאת מהמים לאחר שהבין את פשר תנועות הידיים כלפיו, יצא מהמים. הנאשם אישר כי נשלח לעברו אופנוע ים, טען שלא התווכח, יצא מהמים ועבר לאזור אחר. כשהגיע לחוף פגש בשוטר סלאח מולא. השוטר ניגש אליו, לא ביקש שיזדהה ולא הודיע לו על עיכובו אלא תפס אותו בכתפו ללא צידוק. הנאשם העיף את ידו של השוטר והתפתחה מהומה. השוטר, פקח ומציל שסייעו לו חנקו את הנאשם והפילו אותו ארצה. השוטר אזק אותו, ללא הודעה על עיכוב או מעצר וללא הצדקה שבדין. הנאשם טען שנחבל בצווארו ובחלקי גופו. כן הכחיש כי בעט לשוטר באשכיו.

עיקר הראיות:

4. על פי עדותו של השוטר סלאח מולא (להלן: "**השוטר מולא**"), ביום האירוע נכח בחוף מנטה ריי, ביחד עם שוטרת נוספת, כצוות בט"ש, לבוש מדי סיור של המשטרה וכובע. שמו הופיע על תג המדים באותיות גדולות. אחד הפקחים ביקש ממנו להתלוות אליו כיוון שגולשים מסרבים לצאת מהמים. לדבריו, רוב הגולשים יצאו מהמים למעט גולש אחד, הוא הנאשם, אשר בסופו של דבר יצא מהמים לאחר שזוג פקחים יצאו עם אופנוע ים על מנת להוציאו. השוטר מולא העיד כי עמד על סלע, במקום גבוה ובולט, וסימן לנאשם לצאת מהים. לדבריו, עוד לפני שפנה אל הנאשם, לאחר שסימן לו עם היד לצאת מהמים, אמר לו הנאשם דברים עליהם התבייש לחזור בעת עדותו. לבסוף העיד כי הנאשם אמר לו: "**למה לצאת מהמים? יא מזדיין בתחת**". (עמ' 12 ש' 3 לפרוטוקול). הנאשם התחיל ללכת ימינה בתוך המים הרדודים. לדבריו השוטר מולא, ירד עם הפקח מהסלעים והלך על החוף במקביל לנאשם תוך שפנה לנאשם וביקש שיעצור וידבר איתו ואף ביקש שיזדהה. הנאשם "**המשיך לקלל את אותן הקללות**", החזיק את הגלשן והמשיך ללכת. אז הודיע השוטר מולא לנאשם שהוא מעוכב בגין העלבת עובד ציבור ואי ציות להוראות המציל, התקדם צעד קדימה ודרך במים כדי לחסום את דרכו של הנאשם כיוון שעוכב אותו (עמ' 12 ש' 10, 13-14 לפרוטוקול).

5. וכך תיאר את האירוע: "**אמרתי לו שוב "אתה מעוכב על אי ציות למציל והעלבת עובד ציבור". אפילו לא הספקתי לסיים את המשפט הוא כבר הביא לי אגרוף עם יד ימין לכתף ימין. הודעתי לו שהוא עצור בגין תקיפת שוטר. תפסתי אותו בכתפיים או בחולצה, אם אני זוכר נכון... תפסתי אותו בידיים, לא בכתפיים. על מנת לאזוק אותו והוא נתן לי בעיטה ברגל לעבר האשכים שלי. חטפתי מכה חזקה. הרגשתי כאבים חזקים והוא המשיך לתת לי מכות, לא ידעתי מאיזו יד ומאיזה רגל קיבלתי מכה. אני רק החזקתי אותו חזק, וניסיתי להוריד אותו. בשלב הזה הצטרף אליי אחד הפקחים שעזר לי להוריד אותו לחול...אם אני לא טועה זה היה המציל. הורדנו אותו לחול ועדיין הוא המשיך להתנגד ואני אומר לו: תפסיק, תופס לו את הידיים ואומר לו: תפסיק זה לא יעזור לך, אתה עצור כבר. ואז הצלחתי לשים לו את האזיקים על הידיים. (עמ' 12 ש' 16-30 לפרוטוקול). לאחר כל זאת, הזהיר את הנאשם בדבר זכויותיו. השוטר מולא הבהיר: "**חוץ מזה שתפסתי אותו בידיים וניסיתי להוריד אותו הוא לא קיבל ממני שום מכה. הנאשם היה הראשון שנתן לי מכה...**" (עמ' 13 ש' 16**

לפרוטוקול). בנוסף פירט כי הנאשם טען שאיבד שרשרת זהב על החוף ועל כן חזר השוטר מולא למקום האירוע לחפש את השרשרת אך זו לא נמצאה (עמ' 13 ש' 5-7 לפרוטוקול).

6. בחקירתו הנגדית הסביר השוטר מולא כי התנהגותו של הנאשם לא הרגיזה אותו ברמה האישית. כן פירט כי הפקחים היו לידו בעת האירוע ויחד עם הפקח עובד סופר סימן לנאשם לצאת מהמים (עמ' 14 ש' 25-28 לפרוטוקול). עוד ציין כי גם בעת שבעט הנאשם באשכיו היו הפקחים לידו, אך אינו יודע מה עשו. בנוסף הבהיר כי בעת שחם לנאשם את דרכו במים, במרחק שהוא יכול לעצור מבלי להיתקל בשוטר, הבהיר לו שהוא מעוכב (עמ' 16 ש' 2-3 לפרוטוקול). השוטר מולא לא זכר אם הניח יד על כתפו של הנאשם והוסיף כי לו היה עושה כן היה מכניס את הנאשם לסטאטוס מעוכב ומציין זאת בדוח הפעולה, על כן סבור שלא הניח ידו על כתף הנאשם כפי שנטען (עמ' 15 ש' 23-26 לפרוטוקול). עוד הוסיף כי ביקש מהנאשם להזדהות (בעל פה ולא באמצעות תעודת זהות) ואף אמר זאת מספר פעמים לנאשם בעת שצעד אחריו על החוף. **"מה שאמרתי לו: תעצור בבקשה, משטרה, תזדהה. כמה פעמים אמרתי לו את זה"** (עמ' 17 ש' 3-5 לפרוטוקול), אך הנאשם התעלם ולא פעל כאמור. לאחר שענין בדוח הפעולה שערך הבהיר השוטר מולא כי הנאשם אחז בגלשן ביד ימין ונתן לו אגרוף ביד שמאל בשונה מגרסתו לפיה הנאשם נתן את האגרוף עם יד ימין, הסביר כי התבלבל וכי הפרטים רשומים בדוח הפעולה. **"...הוא תקף אותי, נתן לי אגרוף, נתן לי בעיטה לאשכים. חוץ מלחבוק אותו, אני לא עשיתי לו כלום, ואני עוד חוטף מכות תוך כדי שחבקתי אותו. אני חושב ולפי ניסיוני במשטרה, אני חושב שהשימוש שלי בכוח היה מאוד סביר."** (עמ' 18 ש' 15 לפרוטוקול).

7. עדותו של גיל אוחיון (להלן: **"אוחיון"**) אשר שימש מנהל תחנת ההצלה בחוף מנטה ר"י במועד האירוע, תומכת בחלקים רבים בפרטי עדותו של השוטר סלאח מולא ועומדת בסתירה לגרסת הנאשם. כך פירט כי למרות שכרוז לגולשים, אשר שהו בשטח בו אסור לגלוש, לצאת מן המים בשל סכנה למתרחצים, נכנס הנאשם למים והתעלם מהכריזה, בעוד חברו נשאר בחוף. כן העיד כי בסופו של דבר, ועל כך אין חולק, נשלח אופנוע ים ועליו מצילים על מנת להוציא את הנאשם מהמים. עוד פירט כי על החוף חיכה לנאשם השוטר מולא לבוש מדים. אוחיון ראה מרחוק את השוטר מולא מסמן לנאשם לגשת אליו אך הנאשם התעלם מהשוטר. עוד הוסיף כי השוטר ירד מהסלעים והחל ללכת אחרי הנאשם בהליכה מהירה ואף עשה לנאשם תנועות ידיים **"כאילו קורא לו"**. אוחיון לא שמע מה נאמר באותו השלב.

8. לדבריי אוחיון כשהשוטר הגיע לנאשם הם החלו לדבר ביניהם ואז ראה שהתחיל בניהם **"מאבק של ידיים והמאבק הזה הולך ומתגבר"**. לדבריו: **"מה שראיתי זה שהשוטר דיבר איתו, והתחילו דחיפות, ואז ממש התחילו... אני ראיתי אותו מנסה לתת לשוטר בוקס גם. הבחור ניסה לתקוף את השוטר, לתת לו בוקס וגם בירכיה."** (עמ' 4 ש' 29 לפרוטוקול). **"לא ראיתי מי התחיל ראשון אבל זה התחיל בניהם ממש להיכנס למצב של ידיים."** (עמ' 5 ש' 1 לפרוטוקול). לאחר שרוענן זכרוננו הבהיר: **"השוטר לא התחיל לדחוף אותו בידיים. מה שאני ראיתי זה שהשוטר עומד, הוא (הנאשם - ד.א.) מנסה לעבור דרכו, באיזשהו שלב הוא התחיל לתקוף את השוטר, ואז אני התחלתי לרוץ."** (עמ' 5 ש' 28 לפרוטוקול). אוחיון הוסיף כי הנאשם נתן לשוטר אגרוף לכיוון החזה **"לא אחד ולא שניים. הוא גם ניסה לתת לו ברכיה לביצים"**. עוד הוסיף כי רץ לכיוונם, תפס את הנאשם מאחור בשביל להפריד בניהם ואחז בנאשם **"באחיזת טובע"** ואז השוטר הצליח לאזוק אותו. כן הבהיר שלא שמע את חילופי הדברים בין הנאשם לשוטר מולא מאחר והיה רחוק מהם מרחק של כ-60 מטר, וכך גם לא שמע את מילות ההעלבה הנטענות **"מזדיין בתחת"** (עמ' 8 ש' 25 לפרוטוקול). אוחיון ציין לגבי השוטר מולא: **"כל הכבוד לו שהוא לא הגיב לו."**

הוא שמר על איפוק ואורך רוח. הוא באמת התנהג בצורה יפה מאוד (עמ' 6 ש' 8-9 לפרוטוקול). עוד הוסיף כי למיטב זכרוננו הפקח שלומי אליאס היה בתחנת ההצלה ורץ לדעתו אחריו למקום האירוע (עמ' 7 ש' 28-29 לפרוטוקול). באשר לפקח עובד סופר השיב שאינו זוכר אם היה לצד השוטר ולא התמקד בכך. אוחיון אף לא שמע את השוטר מעכב או עוצר את הנאשם (עמ' 9 ש' 15 לפרוטוקול).

9. שלומי אליאס (להלן: **"אליאס"**) עבד כפקח בחוף מנטה ריי ביום האירוע, והעיד אודות נסיבותיו. בעדותו פירט גם הוא את העובדות שהובילו לאירוע, העובדה שנאשם לא יצא מהמים כשהתבקש לעשות כן על ידי המציל, והצורך בשימוש באופנוע הים כדי לגרום לו לצאת מהמים. אליאס העיד הנאשם דיבר קצת "לא יפה" כשיצא מהמים אך לא זכר את הפרטים משחלפו שנתיים מאז האירוע (עמ' 22 ש' 28 לפרוטוקול). כן הסביר: **"אחרי שהוא יצא מהמים ניסינו לעצור אותו ולדבר איתו ביפה, בסוף הגיע השוטר והוא (הנאשם - ד.א.) תקף את השוטר"** (עמ' 22 ש' 25-26 לפרוטוקול) תוך שהבהיר כי מי שניסה לדבר עם הנאשם היו: הוא, פקח נוסף והשוטר. כן הבהיר כי כוונתם הייתה לתת לנאשם דוח על כך שלא הקשיב להוראות המציל (עמ' 24 ש' 11 לפרוטוקול). בדבריו אלה תמך העד אליאס בגרסת המתלונן ואוחיון. יחד עם זאת, באשר לפרטים, תיאר תמונה שונה במידת מה: **"הוא דחף אותו, לא מעבר. הייתה שם דחיפה של השוטר. הוא דחף אותו נסה לעצור אותו פעם ראשונה"** (עמ' 23 ש' 2 לפרוטוקול) הגם שהוסיף כי יתכן והדחיפה הייתה באמצעות אגרוף. בנוסף, אישר לשאלת הסנגור כי טענה בדבר בעיטה באשכי השוטר איננה נכונה (עמ' 25 ש' 25 לפרוטוקול). כמו כן, אישר לשאלת הסנגור כי הנאשם דחף את השוטר מולא לאחר שזה הניח יד על כתפו (עמ' 24 ש' 29 לפרוטוקול) ובניגוד לעדותו של מולא, וכן אישר כי אוחיון כרך ידיו סביב צווארו של הנאשם כפי שטען הנאשם ובניגוד לעדותו של אוחיון (עמ' 25 ש' 19-20). אליאס הוסיף כי כבר לא היה במקום בעת הודיע השוטר לנאשם על מעצרו שכן חזר לעבודתו בחוף. לדבריו: **"ברגע שהמציל הפיל אותו על החול ושמו עליו אזיקים, כבר לא הייתי שם"** (עמ' 25 ש' 17 לפרוטוקול). מעדותו של אליאס ניתן להתרשם כי לא זכר היטב פרטי האירוע וקיים קושי לבסס ממצאים שבעובדה באשר לפרטים על עדותו. כך, אמנם זכר כי הנאשם דיבר לא יפה לשוטר מולא אך לא זכר מה היה המלל שנאמר, העיד כי הנאשם תקף את השוטר מולא אך באשר לפרטים העיד אודות דחיפה שיתכן והייתה באמצעות אגרוף. בנוסף, עדותו לפיה נגע השוטר בכתפו של הנאשם לא נמסרה באופן ספונטאני כחלק מסיפור האירוע ונמסרה רק כאישור לדברי הסנגור.

10. לצד עדויות אלה עומדת גרסת הנאשם, אשר חלקה כבושה, נגועה בסתירות פנימיות ואף סותרת את גרסת עדי ההגנה במרבית הפרטים. כך, בחקירתו במשטרה מיום 9.7.16 (ת/5) מסר הנאשם כי שמע את המציל קורא "גולש לצאת מהמים" ולא הבין למה דווקא היום מבקשים ממנו לצאת אם תמיד ניתן לגלוש שם. לטענתו מיד כשיצא מהמים, לאחר שנשלח אופנוע הים, קפץ עליו השוטר ולא הספיק לבקש ממנו להזדהות. הנאשם הכחיש כי הכה בשוטר מולא באגרוף וטען כי לא יכול היה לפעול פיזית כיוון שריתקו אותו לרצפה. לדבריו, שוטר אחד תפס אותו בידיו ולאחר מכן שוטר אחר בא וחנק אותו מאחור. הוא הושכב על הארץ והשוטר מולא אזק אותו. הנאשם סיפר כי נשרט בצווארו (וחבלה בצווארו אף נחזתה על ידי גובה ההודעה ת/5). הנאשם הכחיש כי קילל את השוטר, טען כי כל שאמר הוא שאדם אשר נכנס למים בים **"אינו אמור לקבל כזאת גישה"** וטען כי התבקש להזדהות רק בניידת.

11. בעדותו בבית המשפט פירט הנאשם כי הוא גלש בחוף מנטה ריי בחלק הימני צמוד למסלעה. אזור שבו לא שוהים רוחצים. על פי גרסתו איבד במים שרשרת זהב אשר חשובה לו וצלל כדי לחפש אותה. **"בשלב מסוים שאני יוצא מהמים אני שומע את המציל אומר לי 'צא משם זה אזור מסוכן'. אני עדיין בחיפושים אחרי השרשרת,**

לא הבנתי בדיוק למה המציל אומר שזה לא בסדר לגלוש באותו יום, מכיוון שאנחנו גולשים שם בכל יום. בכל מקרה המשכתי לחפש את השרשרת שהייתה חשובה לי. (עמ' 28 ש' 13 לפרוטוקול). הנאשם הסביר ששלחו אליו שניים מהמצילים על אופנוע ים אשר ביקשו ממנו לצאת ושהוא הסביר להם שצ'לל לחפש משהו שאבד לו ושומר להם שיצא מהים. **"בעודי יוצא, מתחיל להתקדם לכיוון דרומה, אני מרגיש יד עוברת לי לעבר כתף שמאל. הסתובבתי, הורדתי את היד. ראיתי שזה שוטר. בשנייה שהורדתי לו את היד, אני רואה אותו נבהל, הולך שלוש צעדים אחורה, אומר "תקיפת שוטר, תקיפת שוטר".** (עמ' 28 ש' 22 לפרוטוקול). לדבריי הנאשם לא שמע את השוטר מולא קורא לו (עמ' 31 ש' 13 לפרוטוקול). הנאשם העיד כי לפני שהצליח לדבר עם השוטר הוא הרגיש שמשהו חונק אותו מאחור, מרים אותו למעלה ומוריד אותו ארצה. הנאשם העיד כי היה חצי מעולף ולא הבין מדוע תקפו אותו כשבסך הכל נכנס לים. אז נאזק כשהוא שוכב על הבטן. הנאשם טען שלא קילל את השוטר ויצא מהמים כפי שהתבקש. עוד העיד שמלבד האלימות שהופעלה נגדו לא הייתה אינטראקציה עם השוטר. הנאשם שב וטען שהשוטר לא ביקש ממנו להזדהות אלא רק כאשר היה אזוק בניידת וחזר על טענתו לפיה נפצע מהחניקה. לדבריו: **"לא חבטתי באף אחד בכתף. הוא תפס אותי בכתף. אני מתוך בהלה הסתובבתי ותוך כדי הסיבוב הורדתי את היד ואז השוטר הלך 3-4 צעדים אחורה ואמר "הי מה זה תקיפת שוטר" אז רציתי לבוא ולדבר איתו ולא היה לי צ'אנס, כי המציל תפס אותי מאחור כאילו אני מפלצת.**" (עמ' 31 ש' 27 לפרוטוקול).

דין והכרעה

12. מבחינת העדויות המפורטות לעיל עולה כי עדותו של השוטר מולא נתמכת ומחוזקת באמצעות עדותו של אוחיון, ואף בחלקים מעדותו של אליאס. עדויות אלה מביאות למסקנה כי בניגוד לגרסת הנאשם, הכה הנאשם את השוטר מולא באגרופו ואף פגע באשכיו. עדותו של השוטר מולא הייתה בהירה וקוהרנטית והשתלבה כאמור בעדותו של אוחיון, אשר לא נטען, וממילא לא בוסס, כי יש ביניהם הכרות מוקדמת או כי תאמו גרסאותיהם. עדותו של השוטר מולא אף נתמכה בעדותו של אליאס, ביחס לקריאות לנאשם וסירובו להשיב, ביחס לאופן בו דיבר (הגם שהעד אליאס טען כי אינו זוכר את המילים שנאמרו) ואף ביחס לדחיפה (כשלדבריו - יתכן ובאמצעות אגרופ). מצאתי לקבל גרסתו של השוטר מולא בדבר כך שהנאשם אמר לו **"למה לצאת מהמים יא מזדיין בתחת"** וכן שחסם את דרכו של הנאשם, תוך שהודיע לו כי הוא מעוכב בגין אי ציות למציל והעלבת עובד ציבור ואף כי ביקש שיזדהה, עוד טרם מכת האגרופ.

13. נתתי דעתי לכך שעל פי עדותו של אליאס לא ראה כל בעיטה מצד הנאשם באשכיו של השוטר מולא. כן נתתי דעתי למיקומו המרכזי בעת האירוע כפי שעולה מת/1 (ומנגד, לדברי אוחיון לפיהם אליאס רץ אחריו רק לאחר שהתחיל האירוע מתחנת ההצלה, שכל הנראה אינם מדויקים, ויתכן אף שחל בלבול בין הפקחים - עניין זה לא הובהר דיו). למרות זאת, לא מצאתי כל טעם או סיבה לפקפק בעדותם של אוחיון (בעדותו ועל פי נ/1) ובעדותו של השוטר מולא או כל סיבה ממשית להוספת הפרט בדבר הבעיטה לאשכים. לא מן הנמנע כי חרף מיקומו המרכזי של אליאס באירוע, בלהט האירוע וקצב הדברים המהיר, לא הבחין בבעיטה באשכיו של מולא. בנוסף, כמפורט לעיל, התרשמתי כי אליאס אינו זוכר את פרטי האירוע בבירור, ולא מן הנמנע כי אינו זוכר פרט זה, כפי שלא זכר את מלל הדברים שאמר הנאשם לשוטר מולא. לאמור יש להוסיף את התרשמותי מהשוטר מולא ועדותו. עדותו הייתה אותנטית ומהימנה ואף לא נטען כי היא שונה מתיאור האירוע על ידו מיד לאחריו בדוח הפעולה אשר ערך, וההגנה אף לא ביקשה להגישו. השוטר מולא זכר את מרבית הפרטים, וגם הבלבול שנפל בעדותו ביחס ליד בה השתמש הנאשם עת הכה בו לפני שרוען באמצעות דוח הפעולה שערך, אין בה כדי להשפיע על מסקנתי בדבר מהימנותו. לא התרשמתי כי מולא ניסה להגזים בתיאורו את אשר אירע.

14. בעת בחינת עדותו של השוטר מולא ומהימנותה נתתי דעתי גם לנ/1, גרסת אוחיון בסמוך לאירוע במשטרה, בה נמסר בין היתר כי הנאשם הסתובב לשוטר אשר ביקש ממנו לעצור לאחר שהתעלם ממנו. אינני מוצאת כי יש באמור כדי ללמד על העדר מהימנותו של השוטר מולא. ואבהיר, אותו סיבוב נטען (אשר יכול להיות גם לצד - איש לא הבהיר) אין בו כדי לסתור את גרסת השוטר מולא לפיה בסופו של דבר נעמד לפני הנאשם וחסם את דרכו. העובדה שהשוטר מולא חסם את דרכו של הנאשם אף אומתה בעדותו של אליאס לפיה ניסה הנאשם לעבוד דרכו.

15. עוד נתתי דעתי לגרסת הנאשם אשר אושרה על ידי אליאס בעת חקירתו הנגדית, לפיה נגע השוטר מולא בכתפו של הנאשם. לטענת ההגנה, גם פרט זה מלמד כי עדותו של השוטר מולא איננה מהימנה ואין לאמצה בשלמותה. מניתוח עדותו של השוטר מולא עולה כי גרסתו לפיה לא נגע בכתפו של הנאשם היא יותר בגדר מסקנה. השוטר מולא לא זכר האם הניח ידו על כתפו של הנאשם, והשיב כך בכנות בעת חקירתו הנגדית אך הסיק שלא עשה כן שכן לדבריו: **"אם הייתי עושה את זה הייתי מכניס אותו לסטטוס 'מעוכב' ואז גם הייתי מציין בדוח הפעולה..."** (עמ' 15 ש' 20-28 לפרוטוקול). בנסיבות אלה, אינני מוצאת באמור כדי לפגוע במידה ממשית במהימנות השוטר מולא, מה גם שעדותו איננה עומדת לבדה אלא נתמכת בעדויות אוחיון ואליאס בפרטיה השונים כאמור.

16. בניגוד להתרשמותי מעדות השוטר מולא, התרשמתי כי עדותו של הנאשם הייתה נגועה בחוסר סבירות, כללה חלקים כבושים וסתירות פנימיות ואף בחלקה הגדול והמהותי עומדת בודדה ובניגוד ליתר העדויות בתיק. כך לשם המחשה, גרסתו באשר לחיפוש שרשרת הזהב במצולות הים, כסיבה בגינה לא יצא מהמים כשהתבקש כשנדרש לעשות כן על ידי המציל היא גרסה כבושה, אשר נמסרה לראשונה בעת עדותו בבית המשפט. גרסה זו היא אף בלתי סבירה ואיננה מתקבלת על הדעת על פי כללי השכל הישר (משמיקומו של מי שגולש בים אינו קבוע באותה נקודה ולאור עומקם של המים) - ואני מוצאת לדחותה. למעלה מן הצורך ובהקשר זה, אציין כי לבקשת הנאשם חיפש השוטר מולא את השרשרת של הנאשם דווקא על חוף הים לאור דברי הנאשם לפיהם נפלה לו השרשרת. ההגנה לא חלקה על האמור. והדברים מדברים בעד עצמם.

17. בנוסף, הנאשם הכחיש כי פנה לשוטר בכל דרך ואופן, זאת בסתירה מוחלטת לדברי השוטר מולא ואף לדברי העד אליאס שאת עדותו מבקשת ההגנה לאמץ. עוד, לטענת הנאשם בת/5 "קפץ" עליו השוטר מיד כשיצא מהים וכלל לא התבקש להזדהות (ש' 39). מובן שגם גרסה זו בלתי סבירה בעליל ונוגדת את כל יתר העדויות בתיק. בעת עדותו טען כי לא שמע את השוטר מולא קורא לו - זאת למרות עדויות השוטר מולא ואליאס בדבר פניות לנאשם, חרף העובדה שמצאתי שהוא עצמו קילל את השוטר מולא והגם שהשוטר מולא אף סימן לו בידו - גם גרסה זו של הנאשם איננה מתקבלת. ואדגיש, גם אם נפגעה שמיעתו של הנאשם באירוע קודם כפי שסיפר (והגם שלא הוצגו כל אישורים באשר לכך), אין זה סביר שלא שמע את הקריאות החוזרות ונשנות, תוך שהשוטר מולא צועד מאחוריו ולצדו ולא הבחין בסימני הידיים. בנסיבות אלה, ואף על בסיס התרשמותי מהנאשם בעת העדות, אני מוצאת את עדותו של הנאשם כבלתי מהימנה וכזאת שיש בה אף לחזק את ראיות המאשימה. אבהיר, אינני פוסלת את גרסת הנאשם לפיה נחבל בצווארו במסגרת מעצרו על ידי אוחיון בחוף הים. יחד עם זאת, אינני מוצאת שיש בכך כדי לשנות ממידת אשמתו בביצוע העבירות, גם אם בלהט האירוע אחז אוחיון באופן כזה או אחר בצווארו של הנאשם, הדבר נעשה לשם ריסונו, ולאחר שהכה את השוטר מולא באגרופים ובאשכיו, משהתקשה השוטר מולא להשתלט עליו לבדו כפי שהעיד.

18. בראי המפורט לעיל יבחנו העבירות המיוחסות לנאשם וטענות ההגנה. על פי סעיף 275 לחוק העונשין **"העושה מעשה בכוונה להפריע לשוטור כשהוא ממלא תפקידו כחוק או להכשילו בכך, או להפריע לאדם אחר או להכשילו מלעזור לשוטור, דינו...."**. המדובר בעבירה התנהגותית הדורשת כוונה מיוחדת להפריע או להכשיל נדרשת מודעות כלפי טיב המעשה לעניין היסוד הנפשי ובנוסף כי למודעות תתווסף שאיפה או מטרה להפריע או להכשיל את השוטור. באשר לרכיב העובדתי, הפרעה או הכשלה זכו לפרשנות רחבה, כשהתנאי הוא שיהיה במעשה "מסוגלות אובייקטיבית להפריע" לשוטור במילוי תפקידו כחוק (ראו: י.קדמי **"על סדר הדין בפלילים"**, מהדורה מעודכנת, תשס"ו - 2006, חלק שלישי, עמ' 1657-1880). במקרה דנן, סירב הנאשם להזדהות הגם שהתבקש לעשות כן ואף לא עצר כפי שהתבקש. לא השתכנעתי כי הנאשם לא שמע את קריאות השוטור כטענתו חרף טענותיו בדבר ליקויי בשמיעתו, המדובר במספר פעמים בהן קרא לו השוטור, ואף בסימני ידיים, הנאשם הבחין בשוטור שכן אף פנה אליו בדברים, והשוטר צעד מאחורי ואף במקביל לנאשם.

19. פניית השוטור מולא לנאשם ובקשתו כי יזדהה הייתה לגיטימית, וכך גם עיכובו, עת מילא תפקידו כחוק, בשים לב לכך שסירב לצאת מהמים כשהתבקש וכוונת הפקח ליתן לו דו"ח, לצד דבריו כלפי השוטור **"למה לצאת מהמים יא מזדיין בתחת"**. בהתעלמותו של הנאשם מהשוטר מולא וקריאותיו כמו גם במילותיו הפריע הנאשם לשוטור במילוי תפקידו. מהנסיבות השתכנעתי כי הנאשם פעל כאמור תוך מודעות למעשיו וכן בכוונה להפריע ולהכשיל שוטור. משכך, מתקיימים בו יסודות העבירה כנדרש. מצאתי לדחות את טענת ההגנה לפיה חוק עזר לתל אביב יפו (הסדרת מקומות רחצה), התשכ"ז - 1966, בסעיף 25 מלמד על איסור הפרעה לפקח או מציל, ובהיותו דבר חיקוק ספציפי, יש בו כדי לגבור על הוראת חוק כללי של הפרעה לשוטור במילוי תפקידו. מקום בו התבקשה מעורבות השוטור, אשר נמצא במקום לשם סיוע, כמו בנסיבות המקרה דנן, והנאשם לא שהה לפניותיו, לא עצר ולא הזדהה על אף שנדרש על ידו לעשות כן - המדובר בביצוע עבירה של הפרעה לשוטור ללא כל קשר לעבירה המנויה בחוק העזר.

20. באשר לעבירה של שימוש בכוח למנוע מעצר. העבירה על פי סעיף 47(א) לחוק סדר הדין הפלילי (מעצר וחופש) [נוסח משולב], תשכ"ט - 1969 היא עבירת מטרה. על המעצר להיות מעצר חוקי. בנוסף, השימוש בכוח כולל מנעד פעולות ואף כאלה שאינן באות בגדר תקיפה. בנסיבות המקרה הנדון, השתכנעתי כי השוטור מולא הודיע לנאשם כי הוא מעוכב ואף לאחר מכן עצור וכי למרות זאת ניסה הנאשם להתנגד, השתולל ולא אפשר אזיקתו עד להתערבות ואוחיון והשכבתו על החול.

21. נתתי דעתי לטענת הסנגור לפיה לא קמה עילה לעיכובו ומעצרו של הנאשם ומשכך התנגדותו של הנאשם למעצר הייתה לגיטימית, אך אינני רואה עין בעין עמו. בנסיבות סירובו של הנאשם לצאת מהמים ועדות אליאס לפיה בכוונתו היה לתת לנאשם דו"ח, לצד התעלמותו של הנאשם מקריאות השוטור ובקשתו שיזדהה, קמה סיבה מספקת לעיכובו של הנאשם. בנוסף, ולצד האמור, אמר הנאשם לשוטור **"למה לצאת מהמים יא מזדיין בתחת"**. מילים אלה מקימות חשד סביר לביצוע עבירת העלבת עובד ציבור. אינני מקבלת את הטענה שלא קם חשד כאמור, נוכח הפרשנות המצמצמת שניתנה לעבירה זו על ידי בית המשפט העליון (וזאת ללא קשר לשאלת הרשעתו או זיכויו של הנאשם מביצוע העבירה בהכרעת הדין). אבהיר, כפי שיפורט להלן, כי אינני סבורה שעל שוטרים להימנע מעיכוב חשודים במקרים דומים בנסיבותיהם, וודאי מקום בו הנאשם אף מתעלם מבקשות השוטור להזדהות ולעצור. בראי המפורט לעיל והתפתחות האירוע, אני מוצאת כי עיכובו של הנאשם ולאחר מכן מעצרו היו חוקיים. יש לזכור אף את האגרוף שהטיח הנאשם בשוטור (אם לא אגרופים) והמכה באשכים עליהן העידו השוטור מולא ואוחיון (הגם שהנאשם לא הואשם בעבירה

של תקיפת שוטר, כפי שצינה ב"כ המאשימה בסיכומיה) שאת גרסתם מצאתי לאמץ. אינני מוצאת שהנחת ידו של השוטר על כתפו של הנאשם, עוד טרם הודעה על עיכוב או מעצר, כפי שנטען, יש בה כדי לשנות ממסקנתי.

22. בנוסף, לשם הדיון ובאופן עיוני בלבד, גם אם הייתה מתקבלת הטענה לפיה עיכובו ומעצרו של הנאשם היו בלתי חוקיים, אינני סבורה כי התנהלותו התוקפנית של הנאשם אשר פורטה היא בגדר התנגדות מידתית לעיכוב או מעצר ושאיננה עולה על הנדרש ואף רחוק מכך. (ראו: י. קדמי, "על סדר הדין בפליימ", כרך ראשון, (2008) בעמ' 30). שאלת חוקיות העיכוב או המעצר קובעת אם ההתנגדות למעצר תהווה בסיס להרשעה בעבירה, כל עוד המתנגד לא עשה יותר ממה שראוי היה לעשות.

23. נתתי דעתי לטענה בדבר חוסר ראייתי ומחדל חקירתי בכך שהפקח עובד סופר, המוזכר בכתב האישום ועל ידי השוטר מולא, כמי שירד איתו מהצוק לחול ולקו המים והיה נוכח בעת המעצר, לא ערך דו"ח פעולה ולא מסר עדות במשטרה. בנוסף, לטענה כנגד כך שהשוטרת שהייתה במשמרת עם השוטר מולא לא רשמה דו"ח פעולה (הגם שלא נכחה באירוע). כן לטענה כנגד גביית עדות מאוחיון ואליאס רק כחודש לאחר האירוע. הגם שעדיף שעדויות יגבו בסמוך למועד האירוע ואף נכון וראוי היה לגבות גרסה גם מהפקח עובד סופר, אינני מוצאת כי המדובר במחדל חקירה היורדים לשורש העניין או כי הגנתו של הנאשם קופחה בשל כך. כפי שפורט לעיל, המאשימה הציגה באשר לאירוע 3 גרסאות של נוכחים במקום אשר שופכים אור ומציירים תמונה קוהרנטית דיה באשר לאירועים. כמו כן, וככל שחפץ הנאשם, הרי שיכול היה לבקש לברר פרטיו של עובד סופר ולזמנו כעד הגנה. יש לזכור עוד כי לגרסת אליאס והשוטר מולא, אליאס גם הוא היה לצד השוטר בחלק הארי של האירוע. בנסיבות אלה אינני מוצאת כי קופחה הגנתו של הנאשם. ראו דברי כב' השופט מלצר בע"פ 5019/09 **דביר חליוה נ' מדינת ישראל** (20.8.2013) שם נקבע כי קיומם של מחדלים בחקירת משטרה, ואפילו מחדלים חמורים אינם מובילים בהכרח לזיכוי הנאשם, כאשר אלה כוללים גם הימנעות מחקירה. על בית המשפט לבחון האם קיים חשש שבשל המחדלים הנטענים קופחה הגנת הנאשם וכי המדובר במקרים חריגים ונדירים.

24. באשר לעבירת העלבת עובד ציבור, על פי סעיף 288 לחוק, בדנ"פ 7383/08 **אונגרפלד נ' מדינת ישראל** (11.07.2011) (להלן: "**דנ"פ אונגרפלד**"), ציין בית המשפט את היסוד העובדתי של העבירה הדורש מעשה העלבה בתנועות, מילים או מעשים ולצדו כי העלבה תעשה כלפי עובד ציבור בעת שהוא ממלא תפקידו או בנוגע לתפקידו. היסוד הנפשי דורש קיומה של מחשבה פלילית רגילה (מודעות לטיב המעשה והתקיימות הנסיבות). עוד הובהר כי העבירה נועדה למנוע מאדם לבטא מסר שלילי שיש בו השפלה, ביזוי, ופגיעה "**בליבת כבודו האישי של עובד הציבור בקשר עם מילוי תפקידו**".

25. בדנ"פ **אונגרפלד** הוגדרו המבחנים אותם יש לבחון בקפידה טרם הרשעת אדם בביצוע העבירה. כך נקבע כי יש צורך באיזון פנימי בין ההגנה על ערך חופש הביטוי לבין השמירה על הערך המוגן העיקרי בעבירה של העלבת עובד ציבור שהוא "**שמירת תקינות תפקידו של השירות הציבורי והבטחת יכולתו לקיים אחריותו כלפי הציבור, כמו גם פריסת הגנה על עובד הציבור האינדיבידואל מפני מעשי השפלה והעלבה וביזוי המוטחים בו בעת מילוי תפקידו או בנוגע למילוי תפקידו...**". בית המשפט הבהיר כי בלא הגנתהחוק יתקשה עובד הציבור "**במיצוי יכולותיו במילוי תפקידו...**". המבחנים שנקבעו בדנ"פ **אונגרפלד** משלבים מרכיב תוכני, כך שמושג ההעלבה

יצומצם "למעשים קיצוניים של פגיעה קשה בליבת כבודו של עובד הציבור" לצד מבחן הסתברותי, כך שצריכה להתקיים "ודאות קרובה - לכך שמעשה ההעלבה יביא לפגיעה קשה בתפקודו של השירות הציבורי".

26. לטענת הסנגור יש להורות על זיכוי הנאשם מכוח הפרשנות המצמצמת של עבירה זו עליה ניתן ללמוד מדנ"פ אונגרפלד . בנוסף, הפנה לרע"פ 229/12 **צבי כהן נ' מדינת ישראל** (16.10.2012) (להלן: "עניין כהן"), לע"פ 7340/10 **פלוני נגד מדינת ישראל** (24.6.2013) (להלן: "עניין פלוני") ולרע"פ 5991/13 **אליצור סגל נ' מדינת ישראל** (2.11.2017) (להלן: "עניין סגל").

27. עיון בפסק הדין **בעניין כהן** מלמד כי זה תומך במידת מה בעמדת הסנגור. יחד עם זאת, לא ניתן להתעלם מכך שבאותו מקרה התקיימו נסיבות ממתנות אשר לא התקיימו בעניינו. באותו עניין, הפנה בית המשפט למבחן התוכני וההסתברותי שנקבעו בדנ"פ אונגרפלד ומצא להורות על זיכוי המערער משנקבע כי הדברים ("מושתן וילד מפגר") נאמרו בלהט הרגע, וההסתברות שיש בדברים כדי לפגוע בתפקוד הרשות נקבעה כנמוכה ביותר. עוד צוין כי הגם שדובר בגידופים, לא דובר בגידופים אישיים הנוגעים לתכונותיו הפרטיות של עובד ציבור כזה או אחר ונוגעים לליבת כבודו. לצד זאת ובשונה מעניינו דובר במערער אשר עבר חיפוש בלתי חוקי על ידי מי שלא הזדהו כמתנדבים משטריים ונקבע כי יש בכך כדי לרכך את חומרת הביטוי הפוגעני (פסקה 20). בנוסף ובשונה מעניינו, זוכה המערער מיתר העבירות אשר יוחסו לו בכתב האישום. בית המשפט ציין כי ספק אם במקרה זה הייתה המשיבה מעמידה את המערער לדין בגין עבירה זו לבדה, ואף נתן דעתו לעינוי דין למערער בשל הצורך להשיב את התיק לשם שקילת העונש לבית משפט השלום במידה ותישאר הרשעת המערער בעבירה זו בעינה, וגם מהטעם הזה מצא לזכותו.

28. **עניין פלוני** תומך גם הוא בעמדת הסנגור. בית המשפט מצא לזכות את הנאשם מביצוע עבירה של העלבת עובד ציבור, בכל הנוגע להתבטאויות המיוחסות למערער במהלך מעצרו (בניגוד לעניינו), "בני זונות... שוטרים מזדיינים", תוך שהפנה לצמצום היקף התפרשותה של העבירה כפי שנקבע בדנ"פ אונגרפלד וכן לעניין כהן וציין "חרף הבוטות של הדברים, אין לראות בדברים אלה שנאמרו בלהט הרגע משום התבטאויות שעלולות לפגוע בתפקוד המשטרה או כאלה שפוגעות בליבת כבודם של השוטרים, כפי שנדרש על-פי ההלכה הפסוקה". במקרה זה הורשע הנאשם בין היתר בעבירות כנגד שוטרים.

29. בעניין סגל אשר אף אליו הפנה הסנגור, צומצמה עוד תחולתה של העבירה במקרים הנוגעים לחופש הביטוי הפוליטי, בפרט מקום בו מדובר במעשים כלפי עובדי ציבור בכירים. באותו עניין נסקרו המתח שבין חופש הביטוי הפוליטי לבין הערכים המוגנים בעבירה. עיון בעניין סגל מלמד כי הצמצום הנוסף בתחולתה של העבירה, אשר נקבע שם, והרציונליים שבבסיסו, אינם בהכרח רלבנטיים למקרים מהסוג הנדון. באותו עניין ביקר כבוד השופט עמית את התפיסה לפיה המבחן התוכני והמבחן ההסתברותי חלים באותה מידה גם על קללות וגידופים. לדבריו, מפסיקה מאוחרת לעניין אונגרפלד, עלול להיווצר הרושם האמור, תוך הפנייה לעניין כהן, אך דעתו שונה בהקשר זה. כדבריו בפסקאות 2-4 לפסק דינו:

"לטעמי, המבחן התוכני וההסתברותי שנקבעו בעניין אונגרפלד לצורך השאלה מה הביטוי שייחשב כ"העלבה" של עובד ציבור, אינו חל כלל על קללות וגידופים בטהרתם... עיקרם של קללות וגידופים הוא

בביזוי ובהשפלה והם לא מתכתבים עם אף אחד מהטעמים והרציונלים שבבסיס חופש הביטוי. למצער, הקשר בין חרפות וגידופים לטעמים ולתכליות של חופש הביטוי הוא רופף ביותר... לגישתי, ככלל, על קללות וגידופים אין להחיל מבחנים מחמירים לתחולתה של העבירה, מן הטעם הפשוט שלא ניתן, אף לא צריך, להעמיד קללות וגידופים במסגרת הכפולה של המבחן התוכני והמבחן ההסתברותי... קללות וגידופים אינם ביטוי פוליטי, אינם בגרעין הזכות לכבוד ולא בליבת הזכות לחופש ביטוי. חוששני כי אי מתן מענה לפגיעה בעובד ציבור עלולה להביא לערעור החיפיוקים השומרים על המשטר הדמוקרטי ובסופו של דבר, לערעור שלטון החוק. הדברים נכונים במיוחד בימינו, בעידן של אובדן כל רסן בשיח הציבורי בכלל וברשתות החברתיות בפרט. לעיתים, המרחק בין קללות וגידופים, בבחינת אלימות מילולית, נגד עובדי ציבור לבין הפעלת אלימות פיזית כנגדם, הוא מרחק קצר. מי שמטיח קללה בעובד סוציאלי בלשכת הרווחה, ברופא או בשוטרי, מעיד על עצמו שאין מורא החוק עליו, ומכאן קצר המרחק לבריחה משוטרי או תקיפת שוטרי או עובד סוציאלי. לכן, כאשר בקללות ובגידופים עסקינן, אף איני מייחס חשיבות רבה לפומביות הביטוי ולקהל היעד.

ראו גם עמדת כב' השופט קורנהאוזר בת"פ (שלום - ת"א) 28022-02-17 מדינת ישראל נ' מרסיאנו (16.4.2018).

30. דומה כי הנסיבות בענייננו ממחישות את ההיגיון הרב שבאמור. כאן, החל הנאשם בביטוי אלימות מילולית תוך שאמר לשוטרי מולא, שאינו בעל תפקיד בכיר, כי אם שוטרי זוטרי בשכר, לבוש מדים, ביום שבת הומה בחוף הים "יא מזדיין בתחת". המדובר באמירה שיש בה ביזוי והשפלה כלפי שוטרי שהוא בדרג הזוטרי, וקיים קושי לקבוע כי היא מתכתבת באופן מובהק עם הרציונליים שבבסיס חופש הביטוי אשר הביאו לצמצומה של תחולת העבירה. יחד עם זאת יש לזכור שלצד מילים אלה הביע הנאשם ביקורת על כך שנדרש לצאת מהמים. הדברים לא נאמרו על ידי הנאשם כתגובה לכל פרובוקציה מצד השוטרי מולא כלפיו, ואף לא בעת עיכוב או בעת מעצר, הגם שנראה שהנאשם היה ככל הנראה נסער מעט בשל כך שחויב לצאת מהמים. מקרה זה אף ממחיש את המרחק הקצר אליו הפנה השופט עמית, בין הטחת קללות, לביצוע עבירות נוספות כנגד עובד הציבור, במקרה הנדון הלכה למעשה, הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו והתנגדות בכוח למעצר.

31. לטעמי, מתן אישור גורף להטחת קללות וגידופים כלפי שוטרים או עובדי ציבור אחרים, תוך קביעה אוטומטית לפיה מעשה שכזה אינו בגדר העלבת עובד ציבור, יפגע קשות בערכים החשובים המוגנים בעבירה וביכולתה של המשטרה לתפקד ולשמור על הסדר הציבורי. יחד עם זאת, בנסיבות המקרה דנן, ולאחר בחינת המבחן התוכני וההסתברותי, חרף דבריו של כב' השופט עמית, ואף בשים לב לכך שהקללה נאמרה לצד טרזניה בדבר החיוב לצאת מהמים, מצאתי לזכות את הנאשם מביצוע העבירה. במסגרת זאת, בחנתי את דברי הנאשם לשוטרי "יא מזדיין בתחת" לצד טענותיו כנגד חיובו לצאת המים, תוך ניתוקם מהמשך האירוע, בשים לב לכך שמיוחסת לנאשם אמרה אחת בלבד בכתב האישום (חרף דברי השוטרי מולא לפיה המשיך הנאשם לקלל). בנוסף, נתתי משקל מסוים לכך שהדברים נאמרו על ידו בלהט הרגע כשחויב לצאת מהמים כאמור. בנסיבות אלה, ומבלי למעט מחומרת הדברים, מצאתי כי המילים אינן מגיעות כדי "מעשה קיצוני של פגיעה קשה בליבת כבודו של עובד הציבור" וכן כי ההסתברות שיש בדברים אלה כדי לפגוע בתפקוד המשטרה איננה מגיעה כדי הרף המביא להרשעה בעבירה. אבהיר שוב, אין בזיכוי של הנאשם מביצוע העבירה כדי ללמד שלשוטרי מולא לא הייתה סיבה לבקש מהנאשם להזדהות ואף לעכבו בחשד לביצוע עבירה של העלבת עובד ציבור. לא ניתן להלום הטענה לפיה על שוטרים לעמוד חסרי אונים מול ביטויי אלימות מילולית וקללות ולא לעשות דבר, או כי עליהם ללמוד וליישם בשטח את הלכות בית המשפט העליון, שישומן אף במסגרת הכרעת דין

אינו פשוט ותלוי נסיבות. על כן - בנסיבות המקרה אשר פורטו, בצדק מצא השוטור מולא כי קם חשד סביר לביצוע עבירת העלבת עובד ציבור על ידי הנאשם על אף שמצאתי לזכות את הנאשם מביצועה.

32. לבסוף, ב"כ הנאשם ספק טען טענת זוטי דברים. טענה זו איננה מתקבלת, המעשים אותם ביצע הנאשם כלל אינם קלי ערך ואף אינם עומדים במבחנים הידועים לתחולת ההגנה. ראו: המלומד י. קדמי בספרו **על הדין בפלילים**, חלק ראשון, 556, וכן ע"פ 807/99 מדינת ישראל נ' עזיזיאן (8.12.1999) פ"ד נג(5), 747.

33. נתתי דעתי לטענת ב"כ הנאשם בדבר מעצרו המיותר של הנאשם למשך 24 שעות. לא הונח כל מסד עובדתי ראיתי בהקשר זה ואינני מוצאת לקבוע קביעות עובדתיות.

34. סוף דבר, מצאתי לזכות את הנאשם מעבירת העלבת עובד ציבור לפי סעיף 288, ולהרשיעו בביצוע עבירה של הפרעה לשוטור במילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין ושימוש בכוח או באיומים למנוע מעצר לפי סעיף 47 (א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) (נוסח משולב) תשכ"ט-1969.

ניתנה היום, א' תמוז תשע"ח, 14 יוני 2018, במעמד הצדדים